

Drie tegen één, dat gaat lukken

JEUGDBOEK

Bart Moeyaert: *Durf voor drie.*
Querido, 71 blz. € 12,95

Nog heel even, tot Gedichtendag op 31 januari, mag Bart Moeyaert zich stadsdichter van Antwerpen noemen. De afgelopen twee jaar verschenen er geregeld gedichten van hem in de krant, in het Antwerpse straatbeeld, op websites en podcasts. Uit het tijdperk van vóór dergelijke multimediale uitingsvormen stamt Moeyaerts verhaal *Een kuil om in te wonen* (1990), dat is opgenomen in *Durf voor drie*, samen met de eveneens eerder verschenen titels *De brief die Rosie vond* (1997) en *Het beest heet Mona* (2001, Zilveren Griffel).

De verhalen zijn bedoeld voor 'voor de eerste lezers', maar ook volwassen voorlezers zullen plezier beleven aan de omni-

bus. Al was het alleen om de tijdloze tekeningen van de Duitse gelauwerde Rotraut Susanne Berner, tweevoudig winnares van de Zilveren Penseel, die de verhalen opnieuw heeft geïllustreerd.

In het eerste verhaal vindt Rosie een brief op straat, geadresseerd 'Aan mijn Hart', afkomstig 'Van De Man Van je Leven'. Dan presenteert zich een kolosaal dilemma. Wat staat erin? De brief is dichtgeplakt, maar Rosie is zo nieuwsgierig dat ze de envelop open stoomt. Wat niet lukt, want haar moeder betrapt haar. Rosie: 'Nu weet ik nog niet wat erin staat. Of het iets met liefde is. Of iets met bloed en volle maan. Hoe Hart, wie Hart, waar Hart? En hoe ziet een Man Van je Leven eruit?'

De mens, ook de kleine mens, is vóór alles redelijk, is Moeyaerts boodschap in deze drie verhalen. Zo er al sprake is van 'durf', dan gaat het om het lef om níét toe te geven aan razernij, indiscretie en andere ondeugden. Dat klinkt betuttelend, maar sentiment wordt behendig ontweken. Normen en waarden staan nergens met kapitalen.

In *Een kuil om in te wonen* komt een al even doortastende moeder voor, om niet te zeggen een boos vrouwmens die hoofdpersoon Tom een tik geeft omdat hij een 'kindhoge kuil' in haar slabed spit en 'altijd beweegt'. Tom besluit zijn kuil elders te graven en nooit meer terug te komen, 'of in ieder geval bijna nooit meer. Ik ben haar ook moe.'

Moeyaert rijgt de bedrieglijk simpele zinnen aaneen, elke regel net zo zorgvuldig geformuleerd als de volgende, en maakt het verhaal pakkend. 'Krab haar, dacht ik nog./ Bijt en schop en sla haar!/ Vecht met Mona./ Drie tegen een,/ Dat moet lukken.' De tienjarige kwelgeest in *Het beest heet Mona*, maakt drie kinderen het leven zuur. Van moeder – daar is ze weer – mogen de gepeste kinderen niet terugvechten. 'Wees slimmer dan je vuist.' En inderdaad, na vele klappen te hebben geïncasseerd verzinnen de slachtoffertjes een list die ook Mona een genadige uitweg biedt. Een mens is tenslotte geen beest.

MARIEKE VAN TWILLERT